

Arrest

nr. 205 057 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk, verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 augustus 2016 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 november 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2016 werd ingediend door:

I. I. A. A., Y. (R.R.: 073022755783)

nationaliteit: Egypte

geboren te Cairo op 27.02.1973

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2016 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk twee jaar en zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij hier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2013 te verblijven. Echter, betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd hem op 14.07.2016, op 22.12.2015 en op 09.08.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en verwijst hierbij naar het feit dat zijn vrouw mevrouw J. M. S. H. M. (R.R.73021253669) een lopende aanvraag 9bis zou hebben en dat hij daardoor niet kan terugkeren naar Egypte omdat hun huwelijksrelatie beschermd dient te worden. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat er geen aanvraag tot verblijfmachtiging lopende is voor mevrouw. Zij diende een aanvraag 9bis in op 26.10.2015, die geactualiseerd werd op 10.12.2015 en onontvankelijk werd afgesloten op datum van 17.12.2015. Deze beslissing werd haar betekend op 22.12.2015. Op dit element kan betrokkene zich dan ook niet nuttig meer beroepen. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat er verscheidene familieleden van hem in België zouden verblijven, waaronder zijn broer dhr. I. I. A. A. (R.R. 79022656537) en diens echtgenote. Echter, we stellen vast dat zijn broer niet over enig verblijfsrecht beschikt. De vrouw van zijn broer bevindt zich in precair verblijf in het kader van haar asielprocedure. Bovendien ontslaat het hebben van familieleden in België betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke

post of de consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij hier het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd, dat hij talrijke vriendschappen heeft opgebouwd en dat een terugkeer naar het land van herkomst al deze goede relaties op de helling zou zetten. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene. Het gaat hier om een tijdelijke terugkeer wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken we op dat verzoeker geboren en getogen is in Egypte, dat hij meer dan veertig jaar in Egypte verbleef, waar zijn hele familie (op zijn broer na) verblijft. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van algemeen goed gedrag zou zijn, dat er geen negatieve contacten zouden zijn met het gerecht nog voorafgaande veroordelingen en dat hij een bewijs van goed gedrag en zeden voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij het centrum van zijn belangen hier zou hebben opgebouwd, dat hij talrijke vriendschappen zou hebben opgebouwd, dat hij allerlei initiatieven zou nemen om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, dat hij een attest maatschappelijke oriëntatie zou behaald hebben, dat hij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben waarvoor hij telkens met glans slaagde, dat hij ondervoorzitter zou zijn van Egybelg, dat hij lid zou zijn van FMDO, dat hij hier tal van contacten zou hebben, dat hij actief zou zijn in verschillende verenigingen, dat hij al anderhalf jaar zou werken bij Saniterra, dat hij een stipte werknemer en harde werker zou zijn en dat hij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt, evenals zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende loonfiches, drie arbeidscontracten van bepaalde duur, verschillende getuigenverklaringen, zijn onmipas, zijn bibliotheekkaart, twee bankkaarten, zijn treinabonnement, verschillende klantenkaarten, verschillende krantenartikels en foto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht.

De verzoeker licht het enig middel als volgt toe:

"Eerste middel:

Schending van artikel 9bis Vw., het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur,

Bij het beslissen tot onontvankelijkheid, werd onvoldoende rekening gehouden met de medische situatie van verzoeker

In de bestreden beslissing staat te lezen:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Op 3 augustus 2016 werd verzoeker opgepakt en en naar het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel overgebracht met het oog op de verwijdering (bijlage 13sexies).

De verwerende partij poogde verzoeker naar Egypte terug te brengen. De medische dienst in het gesloten centrum Caricole diende echter de slechte medische toestand van verzoeker vast te stellen. Verzoeker mocht en mag absoluut niet reizen, gezien een vliegreis voor hem levensbedreigend zou zijn. Verzoeker werd door de verwerende partij not-fit-to-fly bevonden, en werd door de verwerende partij uit het gesloten centrum vrijgelaten omdat hij onmogelijk naar zijn herkomstland kon terugreizen omwille van zijn medische toestand.

Dat verzoeker omwille van zijn medische toestand niet kan reizen naar zijn land van herkomst staat aldus ontegensprekelijk vast. Dit werd door de Dienst Vreemdelingenzaken erkend.

Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker 'onmogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk' zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan indienen in zijn land van herkomst.

Dat dit element niet in het verzoek tot regularisatie werd vermeld, is evident, gezien het verzoek tot regularisatie werd ingediend voordat verzoeker door de verwerende partij niet fit werd bevonden om te vliegen.

De beginselen van behoorlijk bestuur impliceren uiteraard dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van de zaak, dus ook de elementen die haar na het indienen van het verzoek zijn bekend geworden.

Het is de verwerende partij bekend geworden dat verzoeker niet kon vliegen. De verwerende partij heeft zelf verzoeker trachten te repatriëren, doch heeft die poging moeten annuleren en verzoeker moeten vrijlaten omwille van de medische toestand.

De verwerende partij dient met dit gegeven dat haar absoluut gekend is rekening te houden.

Waar verwerende partij dit niet doet schendt ze manifest voormelde bepalingen.

De bestreden beslissing dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken maakte op 27 november 2016 is dan ook behept met onwettigheid en dient te worden vernietigd.

Het middel is ernstig."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoeker beperkt zijn betoog in zijn enig middel tot de stelling dat volgens hem onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische situatie van verzoeker. De verweerder poogde hem naar Egypte terug te brengen. De medische dienst in het gesloten centrum Caricole diende echter de slechte medische toestand van de verzoeker vast te stellen. Hij mocht van de centrumarts absoluut niet reizen, aangezien een vliegreis voor hem levensbedreigend zou zijn. De verzoeker werd door de verweerder uit het gesloten centrum vrijgelaten omdat hij onmogelijk naar zijn herkomstland kon terugreizen omwille van zijn medische toestand. Dat de verzoeker omwille van zijn medische toestand niet kan reizen naar zijn land van herkomst staat volgens hem dan ook ontegensprekelijk vast. Dit werd door de verweerder erkend. Het spreekt volgens de verzoeker dan ook voor zich dat hij 'onmogelijk of op zijn minst 'bijzonder moeilijk' zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan indienen in zijn land van herkomst. Dat dit element niet in het verzoek tot regularisatie werd vermeld, is volgens de verzoeker ook evident, aangezien het verzoek tot regularisatie werd ingediend vooraleer de verzoeker door de verweerder niet fit werd bevonden om te vliegen. De beginselen van behoorlijk bestuur impliceren volgens de verzoeker uiteraard dat de verweerder moet rekening houden met alle elementen

van de zaak, en volgens hem dus ook de elementen die hem na het indienen van het verzoek zijn bekend geworden.

De Raad stelt vast dat uit het stuk '7669330', dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad blijkt dat de verzoeker op 9 augustus 2016 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum omdat hij niet 'fit-to-fly' was. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 4 augustus 2016, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt verder dat de verzoeker als buitengewone omstandigheden de volgende elementen heeft opgeworpen: artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), zijn integratie en zijn werk. De verzoeker heeft dan ook geen enkel medisch element naar voor gebracht als buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn aanvraag op enig moment heeft aangevuld en dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Het weze herhaald dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Vanzelfsprekend kan van de verweerder enkel verwacht worden dat hij een antwoord biedt op de elementen die de verzoeker in zijn aanvraag, of in de aanvullingen op die aanvraag, heeft aangevoerd. In zoverre de verzoeker immers de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Uit bovenstaande is bovendien gebleken dat de verzoeker geen enkel medisch element aan de verweerder heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 4 augustus 2016. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker zelf niet heeft voldaan aan de wederkerige zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt verder op dat de verzoeker op 26 oktober 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet indiende. In deze aanvraag heeft de verzoeker zijn medische problematiek aan de verweerder voorgelegd en deze aanvraag is heden nog in behandeling.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoeker geen enkel motief van de bestreden beslissing op enige concrete wijze betwist, waardoor de bestreden beslissing in zijn geheel eveneens overeind blijft.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU